

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Έν Αθήναις και ταίς έπαρχ. φρ. 20 — Έν τῷ έξωτ. φρ. 30
ΑΓΓΕΛΙΑΙ : άπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς έως τετράκις λ. 20, κατά μήνα λ. 15, έτος ἢ εξημερινόν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΦΕΡΩΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Εἴμεθα τῆς ἀρχῆς αὐτῆς. Έν τῷ κόσμῳ αὐτῷ, τῷ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν γελοίῳ, μωρῷ, ρυπαρῷ, ἐγκληματικῷ καὶ ἀδίκῳ, ἢ πρέπει νὰ γινώμεθα ὅλοι αὐτόχειρες, εὐρίσκοντες ἀναξίαν ὄντος λογικῷ ζῶνι τοιαύτην πλήρη πόνων, ἐδύνης, χιμαιρῶν, ἀπογοητεύσεων καὶ παραφροσύνης, ἢ ὅταν δὲν ἔχωμεν αὐτὴν τὴν γενναιότητα — τὴν μόνην — ἄλλην δὲν ἀναγνωρίζομεν ἡμεῖς τοῦλάχιστον — ν' ἀγωνιζώμεθα πῶς νὰ μετριάζωμεν τὰς ἀπαισίας σκιάς τῆς, πῶς νὰ ἀυξάνωμεν τὸ ἰλαρὸν τῆς λυκρόφως, διότι φῶς ἄρτιον βεβαίως ἢ ζῶῃ αὐτῇ δὲν ἔχει.

Διὰ τοῦτο ἄλλον σκοπὸν δὲν βλέπομεν νὰ ἔχη ὁ πολιτισμὸς ἢ τοῦτον : ἐλάττωσιν τῶν ἐδυνῶν καὶ αὐξήσιν τῶν ἠδονῶν. Διὰ τοῦτο τὰς καλλιτέρας κυβερνήσεις ἐκείνας ὑπολαμβάνομεν ὅσαι διὰ διαφόρων νομοθετικῶν καὶ ἐκτελεστικῶν μέτρων ἐπιδιώκουν νὰ προβιάσῃσι τὴν κοινὴν εὐημερίαν. Διὰ τοῦτο τὰς ἐγκληματικωτέρας τῶν κυβερνήσεων ἐκείνας νομίζομεν ὅσαι περὶ χιμαιρῶν ἢ ἰδιωτελειῶν ἀσχολούμεναι, περὶ Καραλῆ Γαμποῦρ ἢ Κωπαλίδος μεριμνῶσαι ἀναθέτουσι τὴν μεγάλην αὐτὴν κοινωνικὴν μέριμναν εἰς τὸ μακροσκοπικὸν κρανίον τοῦ κ. Καζάζη καὶ εἰς τὸν ἀγνωστον ἐπὶ τῆς Δημοσίῳ Ὑγείας Τμηματάρχην κύριον . . . δὲν ἐνθυμούμεθα οὔτε τὸν μᾶ του.

Ὑπάρχουν κυβερνήσεις καὶ κυβερνήσεις. Κυβερνήσεις ἀνθρώπων καὶ κυβερνήσεις νηπίων. Ἐκείναι τῆς ἀποκεντρώσεως, καὶ αὐταὶ τῆς συγκεντρώσεως. Αἱ πρῶται προστατευτικαί, αἱ δευτέραι κηδεμονευτικαί. Ἄκρον ἄωτον τῶν κυβερνήσεων τοῦ πρώτου εἶδους ἢ ἀγγλική. Ἄκρον ἄωτον τῶν κυβερνήσεων τοῦ δευτέρου εἶδους ἢ ἑλληνική. Ἐκεῖ ἢ Ἀυτοδιοικήσεις, ἐδῶ ἢ Τρικουποδιοικήσεις. Ἐκεῖ περὶ πάντων

φωνάζουν οἱ πολῖται. Ἐδῶ περὶ οὐδενὸς οἱ πολῖται, ἀλλὰ καὶ περὶ οὐδενὸς ἢ κυβερνήσεις.

Ἐὰν εἴχομεν πολιτεῦμα ἀποκεντρωτικόν, ἐὰν οἱ δῆμοι ὑφῴοντο εἰς μονάδας αὐθυπάρκτους, ἐὰν αἱ ἐπαρχίαι εἴχον ζῶν ἄφ' ἑαυτῶν, ἐὰν ὅλα αὐτὰ τὰ κεφάλαια τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἢ δημοσίᾳ ὑγείᾳ, τὰ δημοσίᾳ ἔργα, ἢ δημοσίᾳ φιλανθρωπίᾳ, ἢ δημοσίᾳ ἐκπαίδευσί, αἱ ἐμπορικαὶ εὐκολίαι, ἢ γεωργικὴ πρόοδος ἦσαν μελήματα — ὅπως ἔπρεπε νὰ εἶναι — τῶν δήμων, καὶ μόνον τῶν δήμων, θὰ μᾶς ἔμελε νομίζετε πολὺ ἂν ὁ Σπηλιωτάκης ἦτο μετὰ τὸ Πολίτευμά του ὑπουργὸς τῶν Ἑξωτερικῶν ἢ ὁ Τρικούπης, ἂν ὁ στρατιωτικὸς ποιητὴς Κωσφορούμπας ἦτο ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἢ ὁ συμπολίτης του Τρικούπης, ἂν ὁ Κωστάκης ἢ ὁ Χαραλαμπίδης ἦτο ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν ἢ ὁ κύριος Τρικούπης ;

* * *

Ἄλλὰ δυστυχῶς κυβερνώμεθα καὶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἀκόμη ἀπολυταρχικώτερον. Ἄν ὁ Πάπας ἔχη τὸ δεσμεῖν καὶ τὸ λύειν τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Τρικούπης κέκτηται τὸ δεσμεῖν καὶ τὸ λύειν τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Ἄν θέλῃ ὁ κ. πρωθυπουργὸς νὰ ἀποθάνωμεν, ἀποθνήσκομεν ἂν θέλῃ νὰ ζήσωμεν, ζῶμεν. Ἄν εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν διαγωγὴν μας, δύναται νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν χολέραν. Ἄν ὅμως κάμνωμεν ἄτακτα, γράφει ἀμέσως εἰς τὸν Σερίφην τῆς Μένκας καὶ μᾶς τὴν στέλλει, ὅπως γράφει εἰς τὸν Δήμαρχον Μεσολογγίου καὶ τοῦ στέλλει ἀγοτάραχα. Ἄν ἔχη πολλὴν πλειοψηφίαν ἐν τῇ Βουλῇ, ὥστε νὰ δύναται νὰ περνᾷ τὰ κολάρια του διὰ κανόνια, καὶ τὴν φαλάκρα του διὰ δάσος, τότε μᾶς φέρνει γνησίαν δαμαλίδα, καὶ στέλλει καὶ τὸν Κοσουνάκιον νὰ ἐμβολιάσῃ ὅλους μετὰ δαμαλίδα, καὶ ὀλίγα βαπίσματα ὅπως τὸ ἔκαμε τὸ θέρος ἐν Πειραιεῖ, ὅτε ἐπλειοψήφει ἄλλ' ὅταν ἔχη ἀρχαμένην, ὡς τὴν παρούσαν, πλειοψηφίαν, τότε φέρνει νεροδα-

μαλίδα, τότε μᾶς θάππει ζωντανούς εἰς τὸν Κάνθαρον καὶ μᾶς πηγαίνει μισοπεθαμένους εἰς τὸ Γουδῆ, τότε μετασχηματίζει τὰ σφαγεῖα εἰς νοσοκομεία, τὰς ἐξοχὰς μᾶς εἰς φωλεὰς μιάσματος, τότε ζητεῖ νὰ μᾶς ἐμβολιάσῃ μὲ εὐλογίαν, μὲ διφθερίτιδα, μὲ λέπραν, μὲ ὅλην τὴν ψώραν τοῦ Γεζῆ.

Διατί νομίζετε αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ πανικός ἐπετάθη, ἡ ἐπιδημία διεκλαδώθη πανταχοῦ, τὰ σχολεῖα ἐκλείσαν, τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὸ Πολυτεχνεῖον κλείσυν, ὅπου πρὶν συνάθροισις ἐκεῖ παραλυσία, ὅπου κινήσις ἐκεῖ ἀραιώσις, τὰ καφενεῖα δὲν πολυσυγνάζονται, καὶ αὐτὰ τὰ δικαστήρια ἀπειλοῦνται ὑπὸ ἀπεργίας, ἡ Βουλὴ δύσκολα συνεδριάζει, ἡ σπουδάζουσα νεολαία σκροπίζεται εἰς τὰς ἰδιαιτέρας πατρίδας τῆς, οἱ ἄνθρωποι κινοῦνται νὰ φύγωσιν εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ ὅ,τι εἴχομεν προπέρυσιν μὲ τὸν κοιλιακὸν ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ, τὸ ἔχουμεν τώρα μὲ τὴν εὐλογίαν μηνὶ Δεκεμβρίῳ;

Διατί ἐρωτᾶτε; Ἄπολύστατον ὁ κύριος πρωθυπουργὸς μελαγχολᾷ!

Δότε δυνατὴν πλειοψηφίαν εἰς τὸν καρχαρίαν πρωθυπουργόν, καὶ ἡ ἐπιδημία ἐν ἀκαρεῖ ἐπαυσε.

Οἱ κύριοι ἰατροὶ μὴ πορεῖ νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενον, ὡς δὲν δύνανται νὰ ἐξηγήσωσι καὶ πολλὰ ἄλλα, οὐχ ἦτοον ὅλη ἡ πρωτεύουσα τὸ ἐξηγεῖ καὶ ὅλη ἡ πρωτεύουσα εἶνε ἐπιστημονικώτερα τῶν διακεκρυμένων καὶ ἀδιακρίτων ἐπιστημόνων μᾶς.

Ἄν εἰς τὸν ὄγδονον λοιπὸν καὶ ἔννατον αἰῶνα, ὅτε τὸ πρῶτον ἡ εὐλογία ἀνεφάνη ἐν Εὐρώπῃ, ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν μοναρχῶν Ὁργῆ τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, κάλλιστα τώρα δύναται νὰ ὀνομασθῆ ὑπὸ μὴ μοναρχῶν: Ὁργῆ τοῦ ἁγρίου Χαριλάου.

* *

Τὸ 1881 ἐν τῷ ἀγγλικῷ Κοινοβουλίῳ δεκάδες συνεδριάσεων ἀπασχολήθησαν, καὶ ὅλος ὁ τύπος ἐπληρούτο ἀρθρῶν καὶ ἐπιστολῶν καὶ διατριβῶν, ὑπὸ τῆς δραστηκωτέρας εὐλογιακῆς νομοθεσίας. Ἀκούετε, κύριοι κυβερνήται μᾶς; Ὅχι φορολογικῆς, ἀλλὰ εὐλογιακῆς νομοθεσίας. Ἐδῶ εἶπατε εἰς τὸν κ. Τρικούπην νὰ σκεσθῆ καὶ περὶ τῆς ἐπιδημίας καὶ θὰ διατάξῃ τὸν Μίχον του νὰ σὰς βγάλῃ μὲ τῆς κλωσὰς ἐξω. Διότι θὰ προσεβάλλετε τὴν ἀξιοπρέπειαν! Καὶ τί ἐπρόκειτο κυρίως εἰς τὰς περυσινὰς συζητήσεις τοῦ ἀγγλικῷ Κοινοβουλίου; Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ τοῦ δαμάλισμου; Οὗτος εἶχε ψηφισθῆ τὸ 1871. Ἐπρόκειτο ἀπλῶς περὶ τῶν Νοσοκομείων εὐλογιῶντων. Μετὰ μακρὰς συζητήσεις τὰ παράπονα τῆς ἐνορίας εἰσηκούσθησαν, καὶ τὸ Νοσοκομεῖον, ἀξίαις ἐνὸς ἑκατομμυρίου — πόσον σὰς ἐκόστισε, κύριοι κυβερνήται, τὸ ἐν Γουδῆ Σφαγεῖον; — τὸ Νοσοκομεῖον τῶν εὐλογιῶντων διελύθη.

Ἐν Εὐρώπῃ, ἡ Νομοθεσία, ἡ Ἐπιστήμη, αἱ Κυβερνήσεις, τὰ διάφορα ἐπιστημονικὰ σωματεῖα, πολεμοῦσι τὴν ἐπιδημίαν. Ὁ μέγας Παστὴρ ἐπρότεινε τὴν σύστασιν ἰδιαιτέρων ἀπολυμαντικῶν πλυντηρίων ὅπου νὰ πλύνωνται ἢ νὰ καταστρέφονται ὅλα ἐκεῖνα μεθ' ὧν ἦλθον εἰς συνάφειαν εὐλογιῶντες. Τὸ σπουδαιότερον δὲ, ὅτι εἶναι ἰδρυμένα ἰδιαιτέρως Νοσοκομεία εὐλογιῶντων, καὶ ἄλλα μὲν διὰ τοὺς ἀπόρους, ἄλλα δὲ διὰ τοὺς εὐπόρους, συνάμα δὲ εἶναι δεκτὸν καὶ τὸ σύστημα τῆς ἀπομονώσεως, τῶν ἰατρῶν ὄντων ὑποχρεωμένων νὰ καταγγιέλωσι τὸν ἀσθενῆ. Κανονισμοὶ ἄφ' ἑτέρου διατάσσοντες τὴν θεραπευτικὴν μέθοδον καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ προσωπικοῦ τῶν Νοσοκομείων συνεζητήθησαν καὶ ἐψηφίσθησαν καὶ καταρτίθη οὕτω ἡ ἐλάττωσις τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπιδημίας, ποῦ; εἰς μεγαλοπόλεις, ὡς τὸ Λονδίνον καὶ οἱ

Παρίσιοι, ἐν ἀενάφῃ εὐρισκομένης συγκοινωνία βρυμάτων ἀνθρώπων συγκεντρώσεων καὶ προσελεύσεων, ἄλλων ἐκ βορρᾶ καὶ ἄλλων ἐκ νότου, συνοικισμῶν αἰφνιδίων, ἐργατικῶν πληθυσμῶν εἰσβολῶν, χιλιάδων λωποδυτῶν, ἐπειτῶν, ἐταιρῶν!

Πλὴν τούτων πάντων ἡ δαμαλὶς καλλιεργεῖται ἀνευδύτως, πειράματα διάφορα καθεκαστὴν δοκιμάζονται, εἰς τὰ σχολεῖα κανεῖς δὲν εἶναι δεκτὸς ἀνευ πιστοποιητικοῦ δαμαλίσμου, καὶ ἀκόμη προτείνουν νὰ μὴ γίνηται δεκτὸς ἐργάτης εἰς τὰ δημόσια ἔργα ἀνευ πιστοποιητικοῦ.

Στραφῆτε τώρα καὶ εἰς τὴν δαιμονισμένην Ἑλλάδα καὶ ἴδετε τὰ κατὰ τῆς φρικωδέστερας ὄλων τῶν ἐπιδημιῶν, διότι φέρει καὶ τὸν θάνατον καὶ τὴν στρέβλωσιν τοῦ προσώπου, μέτρα τῶν κυβερνούντων.

Ἄντι δαμαλίδος γλυκερίνην, ἀντὶ νοσοκομείου εὐλογιῶντων ἐν πρῶτῃ σφαγεῖον, ἀντὶ ἱατροῦ εἰς τὸν Κάνθαρον ἕνα βλάκα, ἀντὶ τροφῆς εἰς τοὺς εὐλογιῶντας πειναν καὶ ἀντὶ περιποιήσεως θάψιμον!!

* *

Ἐὰν δὲν ἐροθώμεθα μὴ μᾶς ἐκλάβουν ὡς παράφρονες, ἴδου τί θὰ ἐγράφομεν:

Νὰ παύσῃ πᾶσα ἄλλη συζήτησις ἐν τῇ Βουλῇ καὶ νὰ θεωρηθῆ τὸ ζήτημα τῆς εὐλογίας κατεπειγόν. Νὰ ζητηθῆ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὅπως συστήσῃ παραρχῆμα ἐπιτροπὴν ἐπιστημόνων ἥτις λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰ νεώτερα πορίσματα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς Δημοσίας Ἵγεινῆς νὰ συντάξῃ κατάλληλον νομοσχέδιον, μεταφέρον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ 1837, μὲ τὰ διατάγματα καὶ τοὺς νόμους τοῦ ὁποίου κυβερνώμεθα εἰς τὸ σωτήριον εὐλογιῶν ἔτος 1883. Νὰ σπουδασθῆ δὲ ἡ κυβερνήσις νὰ ἐγγράψῃ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν ὅλην τὴν πίστωσιν ἣν ὁ ἀπαιτήσῃ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Νομοσχεδίου.

Καλιβάν.

ΒΟΥΛΗ

Σάββατον — 11 Δεκεμβρίου.

Ἐχομεν μίαν γυναικειῶν ἀπιστίαν καὶ ἐν θύμα, τὴν βουλὴν καὶ τὸν Φιλάρετον τὸ παιγνίδι ἦτο βαρὺ, ἡ ἀπάτη προφανής, καὶ ἡ ὀδύνη τοῦ φιλαρέτου ἔραστοῦ ἀπερίγραπτος. Δι' αὐτὸ ἦτο ἡ ὠχρότης του βαθυτάτη, πολὺ βωμαντικὴ μάλιστα διὰ τὸ πρόσωπον βουλευτοῦ, καὶ τὰ ραπίσματα τὰ ὅποια τῆς ἔστειλε κατὰ πρόσωπον τοῦ Ζυγομαλά ἦσαν ἀνηκούστου ζωηρότητος.

Τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ συνέντευξιν διὰ σήμερον τοῦ εἶχε φύγει ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του ἐν μέσῳ τῶν γλυκυτέρων ἐκστάσεών του· ἐκεῖνος ἐκλαίει, καὶ παρακάλει νὰ μείνῃ, ὡς ἂν προσθᾶνετο ὅτι δὲν θὰ τὴν ἴδῃ πλέον· ἐκεῖνη τοῦ ἔκαμε χίλιους ὄρκους ὅτι θὰ ἐπανήρθετο σήμερον, καὶ τὸν καθυπόσχασε.

Ἀλλὰ σήμερον, ἐκεῖνος ἐπανέρχεται θερμότερος· πιστεύει εἰς τὰ λόγια τῆς τὴν παρακολουθεῖ, καὶ περιμένει νὰ τοῦ εἴπῃ: ἔλα! ἀλλ' ἐκεῖνη; κάμνει πῶς δὲν ἐνθυμεῖται τίποτε, κοκκεταρίζεται μὲ ἄλλους, ἀποσεύγει νὰ τὸν κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον, καὶ ὅταν τῆς ὑπενθυμίσῃ τὴν ὑπόσχεσιν καὶ τὸν ὄρκον τῆς, ἐκεῖνη, ὡς ἡ χωριατοπούλα τῶν Ἀγροτικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ φίλου κ. Δροσίνῃ, τοῦ ἀπαντᾷ: τὰ περασμένα, ξεχασμένα! καὶ ἐπιστρέφει μὲ ἄλλους καθαλιέρον εἰς τὸ σπήτι τῆς.

Ἄν δὲν μᾶς ἐνοεῖτε, νὰ ἐξηγηθῶμεν.

Ἀκούεται ὁ Δουζίνας λέγων ὅτι:

Ἡ διαγωγὴ τοῦ ἐφόρου Πόρου εἶναι σκανδαλώδης· τοῦτο μόνον λέγω ἵνα καταστήσω δημοσιολογικῶς ἐνταῦθα, ἵνα ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβανόμενος τῆς πληροφορίας, διορθωθῆ κτλ.

Μετὰ τὸν δημοσιολογικὸν αὐτὸν μαργαρίτην ὁ Ζυγομαλάς, ἀναφέρον τὴν πρότασιν τοῦ κ. Φιλάρετου περὶ τῆς παρ' ἡμῖν καταστάσεως τῆς Δικαιοσύνης, μὴ ὑπενθυμίζει ὅτι σήμερον εἶχεν ὑποσχεθῆ ἡ βουλὴ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐπ' αὐτῆς συζήτησιν, προτάσσουσα πάσης ἄλλης. Ἄλλ' ἡ ἀνυπομονοῦσα πολιτικὴ δεξιότης του θέλει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ὀμιλήσουν οἱ ὑπουργοί.

Οἱ κύριοι, ἂν ἔχωσιν ὑπομονὴν καὶ δὲν ἀποχωρήσουν, ὡς συνήθως πράττουν, θὰ ἀκούσουν καὶ τοὺς ὑπουργοὺς, καὶ ὅλα, ἀποκρίνεται ὁ Δραγοῦμης, πολὺ καλὰ γνωρίζων τί ὑφίσταται κανεῖς ἐν καιρῷ τούτων ἀποχωρήσεων ἀναλαθῶν τὴν φροντίδα νὰ περισυνάγῃ τοὺς ἀπόντας συμπολιτευομένους πρὸς καταρτισμὸν ἀπαρτίας....

Ἄλλ' ἦδη ὁ κ. Ἀθανάσιος Πετιμεζᾶς περιπτύσσεται τὴν σικὴν μίαν παναρχαίας ἐπερωτήσεώς του περὶ δύο παυθέντων δημάρχων Λαρίσεως, ἀξιοὶ ὅτι ἐκεῖνη πρέπει νὰ προηγηθῆ, καὶ ἐξ ἐφόδου κυριεύει τὸ βῆμα. Τὸν εἶχα σχεδὸν λησμονήσει μεθ' ὅλους τοὺς βρόντους τοῦ λόγου του, ὡς λησμονεῖ τις τὸν Σταμούλῃν μὲ τὴν ἀφασίαν του ἦτον ἄρρωστος καὶ ἀπουσίαζε· τίποτε δὲν παρήλλαξεν ἐξ αὐτοῦ, ἐκτὸς τῆς κεφαλῆς του τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπανάφερεν χωμένην ἐπιχαίριτος ἐντὸς σκούφιας. Καὶ ἡ σκούφια εἶχε τὴν ἱστορίαν τῆς. Εἶναι ἀπαισία δι' αὐτὸν. Πρώτην φορὰν τὴν ἐφόρυσεν, ὅταν ἦλθεν ὁ Τρικούπης εἰς τὰ πράγματα, καὶ ἐμείνεν ἐξω τοῦ ὑπουργικοῦ νυμφῶνος· ἐκτοτε ἡ δυσόλιθος σκούφια ἀπεβλήθη· καὶ πάλιν τὴν ἐπαναβλέπομεν σήμερον, ὡς μυστηριώδες συνομῶτον σύμβολον, ὑπεμφανὶον ἴσως τὴν στυγνὴν τοῦ φέροντος ἀπελπίσαν, καὶ τὴν μέχρι θανάτου ἀπόφασιν φοβερὰς βροντομαχίας.—Τὸ ζήτημα τῶν δημάρχων εἶναι ὑπέρτερον πάντων κανεῖς δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάπτυσιν τῶν ἐπερωτήσεων, βοᾷ.

Ἀλλὰ συγχρόνως ὁ ἥρεμος καὶ λεπτοκαμωμένος Φιλάρετος, βλέπων τὸν κίνδυνον ὃν διατρέχει τὸ πρόσωπὸς ζήτημά του, ἀρχίζει νὰ ἀπελπίζεται περὶ τῆς σωτηρίας του, καὶ ἐν τῇ μανίᾳ τῆς πληρωθείσης στοργῆς του ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ Ζυγομαλά, ὡς ἐξῆς:

— Εἶσαι ἀνάξιος νὰ ὀμιλῆς, εἶσαι νάνος, δὲν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃς ἐνταῦθα!

Ζυγομαλάς. Εἶσαι ἀνάξιος ἀπαντήσεως.

Ἄλλ' ὁ σιδηρὸς πρωθυπουργὸς ὀφείλει νὰ δώσῃ ἐν μάθημα εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ πρώην φίλου του. Εἶνε, λέγει, κατώτερος τῆς θέσεως τοῦ βουλευτοῦ, ὅστις λέγει: ἐγὼ θὰ ψηφίσω, ἐγὼ θὰ συζητήσω· πρέπει ὁ κανονισμὸς νὰ τῷ δίδῃ τὸ δικαίωμα. Δεύτερον ὀφείλει νὰ δώσῃ ἐν βῆματι εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν. Ἀποχωροῦντες, θέλουσι νὰ στερήσωσι τὴν βουλὴν τῶν μέσων τῆς συζητήσεως, τῶν νομίμων μέσων τῆς ἐνεργείας τῆς. Ἡμεῖς ζητοῦμεν νὰ ἐργάζηται πολὺ, διὰ νὰ εὐρωμεν καιρὸν νὰ ἐξασκήσωμεν ὅλα τὰ δικαιώματά των. Καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν Ἀγγλικῶν του νεύρου προσθέτει: ἂν θελήσωμεν νὰ ἐργασθῶμεν ἐξ καὶ ἐπὶ τὰ ὥρα, ὅπως ἐν ἄλλοις κοινοβουλίοις, δυνάμεθα τὰ πάντα νὰ συζητήσωμεν ἀρκεῖ νὰ ἐργασθῆ σήμερον ἡ βουλὴ μέχρις ἐξαντλήσεως.

Πετιμεζᾶς. Ὁ κ. πρωθυπουργὸς εἶνε κατώτερος τῆς θέσεώς του, ὅχι ἐγὼ· ἐνδεκα ἔτη συνυπηρέτησαμεν καὶ γνωρί-

ζει ὅτι προσωπικὰς συμβουλὰς δὲν δέχομαι. Ἐσεβάσθη πάντοτε τοὺς νόμους τῆς πολιτείας ὑπὲρ τὸν κ. Τρικούπην, ὅστις τὰ πάντα ἔτσαλαπάτισε. — Καὶ τελειώνει εὐχαριστημένως.

Καὶ ἦδη ἄγων περὶ τοῦ ἂν πρέπει νὰ προηγηθῆ ἡ συζήτησις τοῦ κ. Φιλάρετου, ὅστις προσελθὼν εἰς τὸ βῆμα, ἀφηγεῖται τὴν ἱστορίαν τῆς προτάσεώς του, λέγει ὅτι ἡ Βουλὴ ὤρισε σήμερον νὰ συζητηθῆ πρὸ πάσης ἄλλης, ὅτι ἐν μέλος τῆς ἀριστερᾶς, τὸ ὅποιον μετὰ πολλοῦ στόμφου ὀμιλεῖ περὶ ὄλων, τοῦ εἶπε νὰ καθίσῃ κάθου, καὶ δι' αὐτὸ ἐξωργίσθη, ὅτι δὲν ἐνοεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ἐπερωτήσεις, ἀλλ' ἔχει ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς· ἄς ἐρωτηθῆ, καὶ ἂν ἤλλαξε γνώμην, καλῶς.

Καὶ μετὰ ταῦτα ὀμιλεῖ ὁ Δεληγιάννης περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου, καὶ πάλιν, καὶ πάλιν περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου, περὶ τινῶν τοὺς ὁποίους εἶχε τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύῃ, περὶ Τρικούπην, ὀμιλήσαντος πρὸς τὴν Βουλὴν, ὡς οἱ διδάσκαλοι πρὸς τὰ παιδιά, — εὐγε! οἱ Δεληγιαννικοὶ — περὶ Βουλῆς, ἡ ὅποια εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐργασθῆ σπουδαίως μετὰ τὴν ὄγδόην, περὶ Ρόμης καὶ γερουσιαστῶν, ὅτινες μόνον ἀνέμενον τὸν Καίσαρα, καὶ περὶ βουλευτῶν ἔτινες δὲν πρέπει νὰ ἀναμένωσι τοὺς ὑπουργοὺς.

Ἐπέρχεται μακρὰ σειρά ῥητόρων προμαχούντων ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπερωτήσεως, ὁ κ. Μαυρομιχάλης φρονεῖ ὅτι ἡ πρότασις τοῦ κ. Φιλάρετου περὶ Δικαιοσύνης δὲν εἶχε κανέν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα, καὶ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Βουλὴν νὰ προβῆ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς, μονομαχοῦσι τελειωτικῶς οἱ κκ. Ζυγομαλάς καὶ Φιλάρετος, ὁ Κώστας Κουμουνοῦρος μὲ φωνὴν ὀργιζόμενος, καὶ μάλιστα προσπαθούντος τοῦ κ. Σπῆλιου Ἀντωνοπούλου νὰ διακόψῃ τὸν χειμαρρὸν τῆς εὐγλωττίας του, φωνάζει ὅτι ἡ πλειοψηφία τῆς Κυβερνήσεως δὲν εἶνε γραική, ὀμιλοῦσιν ἄλλοι πολλοί, ὁ κ. Στάϊκος βλέπων ὅτι δὲν ἀκούεται ἐνῷ ὀμιλεῖ, ἀντιτάσσει αἰφνης τὰ νῦτά του εἰς τὴν ἀπροσεξίαν τῶν συναδέλφων του, καὶ ἐπὶ τέλος λαμβάνουσι καιρὸν νὰ συμβουλευθῶσι τὰ πρακτικὰ διὰ νὰ ἴδωσι ἂν προτάσεται τὸ θέμα τοῦ Φιλάρετου. Ἀλλὰ τὰ πρακτικὰ σιγῶσι, μεθ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν τότε ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς, καὶ ὁ κ. Φιλάρετος ἀπελπὶς καταθέτει τὰ ὅπλα.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Παρὰ τὴν δυτικωμεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ Τιανίου κήπου ἐν Πειραιεὶ ὑψοῦται ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος· ὁ ναὸς οὗτος ἐώρταζε τὴν προχθесινήν Κυρακίην. Πολλοὶ εὐλαθεῖς καὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῶν χωρίων συνῆλθον εἰς τὴν πανηγυριν. Χιλιάδες σημαίων ἐκυματίζον ἀπὸ πρυίας εἰς τοὺς ἰστούς τῶν ἐν Πειραιεὶ λιμναζόντων πλοίων. Τὰ πολεμικὰ ἦσαν ὅλα σημαιοστόλιστα, διότι τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ὁ βασιλεὺς μᾶς συνήντατο τριακοστὴν ἐννάτην φορὰν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του μὲ τὸν Ἁγιον Σπυρίδωνα.

Οἱ κώδωνες τοῦ ναοῦ ἀπὸ τῆς παραμονῆς ἐκάλουν τοὺς εὐλαθεῖς εἰς τὴν πανηγυριν καὶ ἦτο καταναγκαστικὴ ἡ κλήσις, διότι οὐδένα κλητῆρα οὕτε γωροφύλακα ἐγνωρίσα ὄχληρότερον ἀπὸ τοὺς κώδωνας τῶν ἐκκλησιῶν μᾶς. — Μετὰ μικρὸν ὁ Ναὸς εἶναι πεπληρωμένος, καὶ τὰ προπύλαια αὐτοῦ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν διάδρομοι καὶ ἡ πλατεία, καὶ ὁ κήπος ἀπὸ κόσμον πολὺν καὶ ποικίλον. Καὶ ἐβλεπες πλέον γέρον-

τας θεοσεβείς, γερόντισες γιά κουβέντα, παιδιά ἀλλολάζοντα, νέους και νέας καμαρόνονας, χωρικούς με τὰ σχολιανάτων, ναυτικούς με τὰ υδραϊκά φέσιμα των ἀνεστραμμένα, και τὰς βράκαι των φορηφοριούσας, στρατιώτας και ναύτας με τὰς εξαδέλφους των, και πλήθος ἄλλο ἀναριθμητον και ἀπεριγραπτον, ἐισερχόμενον και ἐξερχόμενον εἰς τὸν ναὸν και δίδον πιστὴν, πιστοτάτην τὴν εἰκόνα τῶν μυρηγικῶν ὅταν συναντῶνται περὶ τὴν φωλεάν των και ὑποχωροῦσιν οἱ μὲν και προχωροῦσιν οἱ δε, φέροντες κάτι τι εἰς τὸ στόμα των, καθὼς οἱ θεοσεβείς μίαν λαμπάδα, ἐν ἀνάθημα ἢ τὴν λατρείαν των.

Ὁ Ναὸς ἐξω και ἐσω φρουρεῖται ἀπὸ ἀτυχεῖς ἀναπήρους, τυφλοῦς, βωβοῦς κλ., οἵτινες κατέφυγον εἰς τὴν χάριν τοῦ ἐρητάζοντος ἁγίου, ἀλλὰ και εἰς τὴν εὐπλαγγίαν τῶν εὐλαβῶν. Ἐάν ποτε ἀρχαιολόγοι πραγματευθῶσι περὶ τῶν ναῶν τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ καρφώσωσιν ἐξω αὐτῶν δίκην ἀγαλμάτων, και ἐπαίτας.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ ἔχει τοποθετηθῆ κολυμβήθρα ἐν ἣ προὐρίσται νὰ βαπτισθῶσιν ὅλα τὰ νεογέννητα βρέφη και θὰ λάβωσι τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου. Παντοῦ δὲ κείνεται κηρία, ἀστραπηδὸν ἀντικαθιστάμενα δι' ἄλλων, πρὶν ἢ ἀκόμη ὁ ἀναθῶν χριστιανὸς ἐξέλθῃ τῆς ἐκκλησίας.

- Γικτὶ σβύνετε τὸ κερὶ ; ἤρώτησεν ἕνας.
- Γικτὶ τὴν οἰκονομία τῆς ἐκκλησίας.
- Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ κατὶ δόλοκληρῶ.
- Θὰ κατὶ, κύριε, εἰς ἄλλας ἀνάγκας τῆς ἐκκλησίας!..

Και κτυποῦν ἀδιάνκοπα οἱ κώδωνες και ἀναρριχῶνται εἰς τὰ κωδωνοστάσια οἱ παῖδες, ὡς οἱ πῖθκοι εἰς τὰ δένδρα, και γίνεται θόρυβος πολλὸς και διασκεδάσεις και δλίγον μεθύσει εἰς μνήμην τοῦ Ἀγίου.

Ὅσοι δὲν κατῆλθατε προχθὲς τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Φάληρον, και δὲν εἶδατε τὸν καταγάλανον ἐκείνον ἐρίζοντα, και δὲν ἀνεπνεύσατε τὸν βαλασμιώδη ἀέρα, ἀξίζοντα πλείοτερον δέκα μαζῆ ἐμβολιασμάτων, και δὲν ἐφάγετε εἰς τὸ λαμπρότατον παρὰ τὴν θάλασσαν ξενοδοχεῖον τοῦ κ. Κατσιμπαλι, ὀμελίταις και μπαγιτέκ με μίαν φιάλην γενναίου οἴνου, και δὲν ἤκούατε τὸν ῥυθμικώτατον ῥόχθον τῶν κυμάτων και τὴν ἀγρίαν τοῦ ἀνέμου βοὴν ἐνθυμίζοντα τὴν βαθειάν και ἀλλόκοτον μουσικὴν τοῦ Βάγνερ και δὲν ἐντροφύσατε εἰς τοὺς βαμβακώδεις ἀφροὺς τῶν ἀπλομένων ἐπὶ τῆς ἀμυώδους παραλίας κυμάτων. και δὲν εἶδατε ἀκόμη ἐν μέσῳ τῆς ἀγρίας θαλάσσης κυλινδούμενα σκάφη, και τὸ λευκὸν ἴστιον ἀφανοῦς λέμβου μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος ὡς λάρον ἐφαπτόμενον τῶν κυμάτων, και περὶ τὴν χρυσὴν τοῦ ἡλίου δύσιν δὲν τὰ ἐπρυμνίσσατε διὰ τὰς Ἀθήνας ἢ τὸν Πειραιᾶ, εἶσθε ἀξιοί τῆς λίσσης ἥτις σᾶς ἐλάλυσε, και τῆς εὐλογίας ἥτις σᾶς ἐπαπειλεῖ πανταχόθεν.

Δὲν ἦτο ἄνεμος ὁ τῆς Κυριακῆς, ἀλλ' εἰδὸς τι Πάνου Κολοκοτρώνη. Δὲν ἔβλεπες και δὲν ἤκουες τίποτε ἄλλο, παρὰ : φῶρα τὸ καπέλλο ! Ὡς νὰ ἦτο πᾶς ἄγρια και πᾶσα πλατεία βασιλεὺς, ὁ δὲ βορρᾶς ὁ πρῶτον ἀρχαιολογικὸς και τῶρα Διοικητῆς τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς.

Τίποτε διασκεδαστικώτερον ἀπὸ αὐτὸ τὸ πάρημο τοῦ καπέλλου. Σοῦ φεύγει χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσης, κάποτε τὸ βλέπεις μεταβαλλόμενον εἰς ἀερόστατον και ἀναβαῖνον, ἀναβαῖνον, διὰ νὰ προσορμισθῇ ἐπάνω εἰς τὰ κεραμίδια, καθὼς τὸ καρδιοκτύπι σου τοῦλάχιστον φαντάζεται, και ἄλλοτε πάλιν τὸ βλέπεις προσλαμβάνον ὅχι δύο, ἀλλὰ πολλοὺς ποδίσκους, και τρέχον δρομαίους πρόσγειον, ὡς λαγῶδες, σὺ δ' ἐξόρισθὲν του ἀκολουθῶν ὡς κυνηγὸς και με σφοδρότερους ἐκείνου παλμοὺς και συγκινήσεις.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 388)

Ὁ πατὴρ Ἀμμοῦν ἤκουε τὴν ὁμιλίαν ταύτην ὡς νὰ διετέλει ἐν ἐκστάσει και νὰ εἶχε μετατελῆ εἰς ἄλλον κόσμον ὅλος ἀκατάληπτον. Τῷ ἐφάνετο ὅτι αἱ ἐρημίαι τῆς Θεβαϊδος, ἃς εἶχε κατὰ τὴν νεότητά του χάριν προσκυνητικῆς ἐπισκευῆς, ἦνοιγον τὰ μελαγχολικὰ ἄντρα των και ὅτι ἐξ αὐτῶν ἐξήρχετο μυρηκικαὶ δαιμόνων ῥιπτόμενα κατ' αὐτοῦ, ὅπως κατατρύπησιν τὰς σάρκας του. Ἡ διάλεκτος αὐτῆ ἦτο ἀγνωστος εἰς αὐτόν. Ποικίλοι συγκεχυμένοι και λαθυρινθώδεις λογισμοὶ διεκλαδούντο ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ. Ἐν πρώτοις, ἦτο τοῦτο ἐξομολογήσεις ; Ἀλλ' ἂν ἦτο, κατ' οὐδὲν ὁμοιάζετο πρὸς τὰς συνήθεις ἐξομολογήσεις, ὅσας εἶχεν ἀκούσει καθ' ἄπασαν τὴν μακρὰν τεσσαρακοστὴν τοῦ ἐπαγγελέματος του. Ἡ λικτὴν ἢ τῆς γυναικὸς ταύτης δὲν ἦτο ἐξομολογήσεις ἢ αἱ τῶν ἄλλων γυναικῶν δὲν ἦσαν τοιαῦται.

— Ἦκουσα τὰς ἐξαγορεύσεις πολλῶν γυναικῶν εἰς τὴν

ζωὴν μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ πατὴρ Ἀμμοῦν. Ἀλλὰ τί ὁμολογοῦσιν αὐταί ; Τὴν κακολογίαν, τὸ ψεῦδος, τὰς πρὸς τοὺς συζύγους των λογομαχίας, ἐνίοτε τὸν φθόνον, οὐδέποτε τὴν κλοπὴν ; συχνότατα ἐξιστοροῦσι μετὰ στόμφου τὰς ἀρετὰς των ἢ κακολογοῦσι τὴν γειτόνισσαν και τὴν εἰλην, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἐξομολογοῦνται ἴθιεν ; οὐδέποτε ὁμολογοῦσι τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς τῆς μοιχείας και τὴν πρᾶξιν αὐτῆν ; ἀναφέρουσιν ὅτι ἐπιον ὕδωρ πρὸ τοῦ ἀντιδώρου, ὅτι συνωμίλησαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅτι εἶχον τὰ συνήθιά των, και τὰ λοιπά. Ταῦτα τὰ ὁμολογοῦσιν. Ἀλλὰ τίς ἐξ αὐτῶν ἔκαμε ποτὲ τὰς φοβερὰς και ἀπιστεῦτους ὁμολογίας τῆς γυναικὸς ταύτης ;

Ὁ πατὴρ Ἀμμοῦν πρεῖβη οὕτω εἰς τὰς σκέψεις του, και διηπόρει ἂν και οἱ ἄνδρες ἔχουσι πολλῶ πλείονα εἰλικρινεῖαν τῆς τῶν γυναικῶν ἐν τῇ ἐξομολογήσει. Ἐπειτα ἠρώτα ἑαυτὸν ἂν και αὐτὸς οὕτως ὁ Ἀββᾶς Ἀμμοῦν ἐξομολογήθη ποτὲ εἰλικρινῶς, ἀλλὰ μετ' ἄλθους και ἀνυποκρίτου εἰλικρινεῖας πρὸς τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα. Τέλος δὲ κατέληξεν εἰς τὸ ἐν εἶδει ἐρωτήσεως συμπέρασμα ; εἰς τί χρησιμεῖσι ἢ ἐξομολογήσεις και διατὶ οὕτως ὁ θεσμός ;

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ μεγαλοφώνως ταῦτα πρὸς τὴν πνευματικὴν του κόρην, διότι διὰ τοῦτου ἤθελε καταντήσῃ νὰ ἀνταλλάξῃ θέσιν και νὰ γείνη αὐτὸς ὁ ἐξομολογούμενος πρὸς αὐτήν.

Ὅθεν μὴ ἔχων ἄλλο προχειρότερον μέσον, ἵνα στίξῃ διὰ

Και νὰ μὴν ἔχῃς ἕνα τουφέκι νὰ τὸν σκοτώσης τὸν λαγὸ ! Ἐνῶ ἀπλώνεις τὸ χέρι νὰ τὸ συλλάβῃς, ἐκείνο ὡς μάγικας ὑπὸ νοθροῦ κλητῆρος διωκόμενος, κάμνει ὅτι κοντοστέκεται και εἰς τὴν στιγμὴν γίνεται πτερόπουν και φεύγει.

Τοιαύτας σκηνὰς εἶχαμεν τὴν Κυριακὴν πολλὰς. Σχεδὸν ἦσαν διὰ τοὺς ἐν ταῖς πλατείαις και τοῖς καφενεῖσι προσηλιαζόμενους ἀφου τὸ Σύνταγμα ἀντὶ μουσικῆς εἶχε τὰ καταναγκαστικὰ σαλπίσματα τῶν πηγαινοερχομένων βασιλέων.

Ἄστυνομικὸν ἀνέκδοτον : Μίαν νύκτα ἀπὸ τὰς παρελθούσας εἰς ἀστυνομικὸς βοήθης ἔκαμνε μέγα κακὸν και θόρυβον ἐξωθεν ἐνὸς χαρτοπαικτείου. Βεβαίως ὑποθέτετε ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς θόρυβος ἐγένετο διὰ νὰ κλεισθῇ ἀναιδῶς λειτουργοῦν κυβερῶν, παρὰ τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις.

Ὅχι, καλοὶ μου, ὁ θόρυβος ἐγένετο διὰ νὰ ἀνοιχθῇ κλεισμένον χαρτοπαικτεῖον.

Ἄλλο : Ἐξήρχετο τις τοῦ κουρείου νεοξύριστος, μετὰ ἔχνη τῆς ἀτέχνου χειρὸς τοῦ κουρέως ἐπὶ τῶν παρειῶν του.

Κλητῆρ ἀστυνομικὸς τὸν πλησιάζει, και : — Γιὰ στάσου νὰ σὲ δῶ καλά, μήπως κι' εἶσαι εὐογμασμένος.

Και μετὰ τὴν καταναγκαστικὴν αὐτὴν ἀναστολήν, μετ' ἔστος ἡγεμονικόν :

— Ἀἴντε τώρα, πήγαινε.

Ἐπὶ τέλους τὸ Πανεπιστήμιον, ὡς ἐλέγομεν εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς, ἐκλείσθη ἀπὸ ταχθεῖς. Διὰ προσλαλιάς

του ὁ κ. Πρύτανις ἀνήγγειλεν ὅτι τὰ μαθήματα διακόπτονται ἐπὶ ἓξ μῆνα κατ' ἄλλους ὅμως ἐπὶ πεντήκοντα ἡμέρας.

Και ἡ Διοίκησις τοῦ Πολυτεχνείου ἐζήτησε παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἀδειαν γὰ τὸ κλεισθῆ. Και σήμερον ἡ ἀδειαν κλείεται και αὐτὸ, ἵνα μὴ πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Λεμβάρδου, ὅτι ὅταν κλεισθῶν ὅλα, θὰ ἔχωμεν πανικόν. Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ ὅτι καλλίτερον νὰ ἔχωμεν ὅχι μόνον πανικόν, ἀλλὰ και πανικὰ ἀκόμη, ὅχι ὅμως και εὐλογίας. Και οἱ μαθηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου δὲν καθυστέρησαν ὡς πρὸς τὸ ἕμερον τῶν ἡθῶν ἀπὸ τινος τῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ συναδέλφων των. Προέβησαν και αὐτοὶ ὅχι μόνον εἰς φωνὰς, ἀλλὰ και εἰς βιαιοπραγίας, ὁραύσαντες μεταξὺ ἄλλων και ἀγάλαμα ἀξίας.

Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸ Φοιτητολόγιον και Μαθητολόγιον ἀπ' τὸ θεὸ ζητοῦσε τὴν εὐλογίαν, διὰ νὰ κρεμασθῶν τὰ βιβλία σ' τὸν τοίχο ;

Ὁ νεκρὸς ἱατρὸς κ. Μακκᾶς διετράνωσεν εἰς τὰς πονηρὰς αὐτὰς ἡμέρας ὅλον τὸν συμπαθητικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα.

Προμηθεύόμενος γνησίαν δαμκλίδα δι' ἐκάστου ταχυδρομείου προθυμότητα ἐμβολιάζει δυστυχεῖς ἀπόρους, μεταφέρων ἐνίοτε τὴν γλυκεῖαν προθυμίαν του και εἰς εὐκίας φίλων του.

Συγγαίρομεν ἀπὸ καρδίας τῷ κ. Μακκᾶ ὑψῶ, διότι δυστυχῶς εἰς τὴν ἐπιδημίαν αὐτὴν και ἡ Ἐπιστήμη ὅσον ἡδυνήθη καθυστέρησεν.

Μόλην τὴν κακότητα και ψυχρότητα τοῦ καιροῦ κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας, ἢ πόλις μας προσθετεῖ καθ' ἡμέ-

τελείας τὴν πνικτικὴν ταύτην περίοδον τοῦ λόγου, κατέφυγεν εἰς ἐκείνα, οὐ ἐφείδετο ἐξ ἀρχῆς, και ἐκήρυξεν ὅτι ἡ γυνὴ αὐτῆ ἠλάνετο προφανῶς και αὐτοφώρως, ὡς και αὐτὴ ὁμολογήσεν, ὑπὸ τοῦ πονηροῦ δαίμονος.

— Δαιμόνιον, δαιμόνιον ἔχεις, δυστυχῆς, τῇ εἶπε. Καλὰ τὸ εἶπες και μόνη σου ἢ μάλλον τὸ δαιμόνιον εἶπεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ὄνομα του.

Και ἐγερθεὶς ἐξήγαγε τὸ εὐχολόγιον ἐκ τοῦ κόλπου του και ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. « Ἐπιτιμῶ σοι Κύριος, διάβολε, τοῦ ἐξελεθεῖν ἐκ τοῦ πλάσματος τούτου . . . Ναι, Κύριε, ἀπέλασον ἀπ' αὐτῆς πᾶν πονηρὸν και ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐμφωλεθὸν αὐτῆς τῇ καρδίᾳ ; πνεῦμα πλάνης, πνεῦμα ὑπερηφανίας, ἀπιστίας, ἀκηδίας, εἰδωλολατρίας, πνεῦμα πορνείας, μοιχείας, λαγνείας, ἀσωτίας, ἀσελγείας και πάσης ἀκαθαρσίας » . . .

Τὰ ἐπιβλητικὰ και μυστηριώδη ταῦτα λόγια ἐδόμουν ὡς ἤχος προσέλλων τὰ ὅσα πρᾶσσοντες εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς Ἀγάπης. Ἡσθάνετο τὸ « πονηρὸν και ἀκάθαρτον πνεῦμα » ἀσπαίρον και φρυάττον ἐντὸς τῆς. Ἐπεθύμει νὰ διαμυρτυραθῇ και δὲν ἠδύνατο. Ἀλλοτε μὲν ἐπεθύμει νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τοῦ γηραιῦ μοναχοῦ, ἄλλοτε δὲ τῆς ἤρχετο νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἐκ τοῦ γενείου και νὰ τὸν ἀποβάλλῃ ἐκ τοῦ κελίου τῆς. Ἡσθάνετο δύο δυνάμεις ἐλκόμενας και ἀνθελοκούσας αὐτὴν εἰς τὸ κενόν, ὑπεράνω χασκαύσεως ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς

ἀβύσσου. Ὅτε μὲν ἐκλινε πρὸς τὴν ἀβύσσον, ὅτε δὲ ἐλάμβανε πτῆσιν και ἀνεφέρετο εἰς τὸν αἰθέρα. Τότε ὀρησκεία, βίος, ἔρως, ἀπάτη, ἀμαρτήματα, ὀλιψίς, ὄνειρα, τὰ πάντα παρίσταντο εἰς τὴν φαντασίαν τῆς, ὡς συγκεχυμένη και παμμειγῆς εἰκὼν. Ἐπειτα τὰς χεῖρας ἵνα συλλάβῃ τὴν ὀπτασίαν, ἀλλ' αὐτῆ ἐφρευγεν ὡς σκιά και ἐξήρανίζετο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Ὁ ἱερεὺς ἐντούτοις ἐξήκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐξορκισμῶν. « Καὶ πόησον αὐτὴν ἀποτάξασθαι τῷ Σαταρᾷ και πᾶσι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ και πᾶσιν τῇ λατρείᾳ αὐτοῦ και πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ . . . και μὴ ὑποκρῆνῆτω ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς δαιμόνιον σκοτεινὸν μηδὲ χειρεισάτω αὐτῆς » . . .

Ἡ Ἀγάπη διετράγη εἰς κλαυθμούς. Ἦρχισε νὰ χύνη σφοδρὸς κατπράξιας δακρύων. Ὁ ἱερεὺς τὴν ὄψαυσε και ἔπαυσε τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐξορκισμῶν.

— Ἐξακολουθεῖ, πάτερ μου, εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά τας.

Ὁ Ἀμμοῦν ἐπανέλαθεν. « Ἐξερκίω σε κατὰ τὸν Θεὸν τοῦ καταλαπεῖν ἐδικαίρον τῷ Κυρίῳ τὸ πλάσμα τούτου . . . πνεῦμα σκότους, πνεῦμα ὀργῆς ; και γόνου και γόνου, πνεῦμα ἐπιθυμίας, πνεῦμα ἀντιλογίας . . . ἐξελεθῆτω ἐκ τῆς δοῦλης τοῦ Θεοῦ ταύτης » . . .

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἐκρούσθη δειλῶς και μετὰ δισταγμοῦ ἡ ὄψις τοῦ κελίου.

— Τίς εἶναι ; εἶπεν ὁ ἱερεὺς.

ραν και εν κόσμημα εις την νυμφικήν της στολήν δια την πρωτοχρονιά. Η δόξς Έρμου έχει μεταβληθῆ ὅλη εις μίαν ζωγραφιά με καταπραίνους τάπητας, με κοίχλας, σχεδόν ζωντανάς και με ζωντανάς, σχεδόν κούκλας με στρατιωτικούς περιφερομένους ἢ mobilisation και με στρατιωτικούς ἐστρατοπεδευμένους εις τὰς βιτρίνας τῶν καταστημάτων, με βιβλία χρονοκέντητα, με νευρόσπαστα, με ἀλογάκια, με καρτοτσάκια, με τόπια και πλῆθος ἄλλα ἀθύρματα, ἅτινα τὴν παρχμονὴν θὰ ζωντανέψουν ὅλα, και θὰ κινοῦνται και θὰ θορυβοῦν και θὰ σφυρίζουν και θὰ ἀποτελέσουν ἕνα μηχανικὸν θέατρον, εις τὸ ὁποῖον θὰ λάβωμεν μέρος και μικροὶ και μεγαλοὶ και γυναῖκες και ἄνδρες και κλητῆρες και λωποδῦται, και μόνον τὴν πρῶταν τῆς ἐπομένης θὰ λησμονήσωμεν ὅλα αὐτὰ μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ὀλοκλήρου ἔτους.

Πρωτοτυπώτατον εις τὸ εἶδος του βιβλίον μᾶς ἐδώρησε Χριστουγεννιάτικον ὁ χαρίεις ποιητῆς τῶν Ἰστών Ἀράχνης και Σταλακτιτῶν Γεώργιος Δροσῦνης—τὰς Ἀγροτικὰς Ἐπιστολάς του.

Αἱ Ἀγροτικαὶ Ἐπιστολαὶ εἶναι ἐλαφρότεροι μυθιστορηματος και ἀπὸ ἑλληνικὰ μυθιστορήματα ὠραιότεροι. Ἀφειτηρίαν ἔχουν χωρίδιόν τι τῆς Βορείου Εὐβοίας, Γοθβίας, ὅπου ὁ ἐπιστολογράφος εἶχε — δὲν τὸν ἔχει πλέον — πατρικὸν πύργον. Τὸ βιβλίον στρέφει τὰς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα σελίδας του περὶ τὰς βαθείας κοιλάδας, τὰ πυκνόφυλλα πεύκα, τοὺς πυκνοτέρους σχοίνους, τὴν ἡρεμονθάλασσαν, τοὺς σιτοφόρους ἀγρούς, τὰς ταπεινάς τοῦ χωρίου καλύβας, τὸ κυνῆγι τῶν λαγῶν, τὰς διηγῆσεις τῶν χωρικῶν, τοὺς χορούς τῆς πλατείας, τὰς πανηγύρεις, τὴν Εὐμορφοῦλα, τὴν Τασούλα, τὸν θερισμὸν τοῦ σίτου και τοῦ ἀραβοσίτου, και τὸσα ἄλλα θέματα, ὅλα ἀποπνέοντα ἀγρούς, ἐξοχὴν, θυμᾶρι, ἐργασίαν.

- Ἐγὼ εἶμαι, ἅγιε πάτερ, ἀπήντησεν ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ Νεεμίου.
- Τί θέλεις;
- Ζητοῦσι τὴν ἀδελφὴν Ἀγάπην.
- Ποῖος;
- Δύο ξένοι, ἄνθρ και γυνή, φθάσαντες τὴν στιγμὴν ταύτην.
- Δὲν εἰξεύρεις ὅτι ἐκτελῶ ἁγίαν ὑπηρεσίαν τὴν στιγμὴν αὐτήν; Εἶναι τρόπος νὰ διακρίπτῃς τὴν ἐξομολόγησιν;
- Τὸ εἰξεύρα, πάτερ μου, και παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσῃς ἢ πανοσιότης σας.
- Τότε διατί κτυπᾶς τὸ παράθυρον;
- Ἐπιμένουσιν οἱ ξένοι πολὺ νὰ εἰσελθῶσιν.
- Ἄς περιμεινῶσι.
- Ἐστενοχωρήθησαν νὰ περιμεινῶσι τὴν ὥραν.
- Εἶσαι ἄσεβής, ἀδελφὲ Νεεμίας.
- Ἄς με συγχωρήσῃς ἢ πανοσιότης σας.
- Ἐντούτοις ἀκούσασα ἡ Ἀγάπη ὅτι τὴν ζητοῦσιν, ἀρπυνίσθη ὡς ἐξ ἐπιλάτου τινός και ἠσθάνθη ἐλπίδας και συγκινήσεις. Ἡ καρδιά της ἤρρισε νὰ πάλ्लεται τὸν ἄρμονικὸν ἐκείνων πηλμῶν, τὴν ἔνθερμον και προξενούντα γλυκεῖαν παραχῆν, ὃν πρὸ πολλοῦ εἶχε λησμονήσει. Ὅθεν ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐπέμψῃ.
- Με συγχωρεῖτε, πάτερ μου, εἶπε πρὸς τὸν Ἀββᾶν Ἀμμοῦν. Θὰ ἐπανέλθῃτε πάλιν τὸ ταχύτερον νὰ μοὶ ἀναγνώ-

σῆτε ἕκ νέου τοὺς ἐξορισμοὺς τούτους. Ἀλλὰ τίς εἰξεύρει, ἀρῶ με ζητοῦν, δυνατὸν νὰ εἶναι συγγενεῖς μου ἢ φίλοι μου, και ἀνοπομονοῦσιν, ἀνησυχοῦντες, ὡς φαίνεται, περὶ τῆς υγείας μου. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ δεχθῶ τοὺς ξένους τούτους.

— Δὲν ἀντιλέγω, κόρη μου, εἶπεν ὁ Ἀββᾶς, θέτων τὴ εὐχολόγησιν εἰς τὸν κόλπον του και κάμνων ἀπόλυσιν τῶν ἐξορισμῶν.

Καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ κελλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἡ ΚΑΤΟΠΤΕΥΤΡΙΑ

Εἰσῆλθε νεαρά τις γυνή, ἀκούοντως ὠραία, ἀκολουθουμένη ὑπ' ἀνδρὸς ὑψηλοῦ, δυσμόρφου, ἀντιπαθοῦς και ἀσεβίου. Ἐφαινετο οὗτος τοσοῦτον ἄγροικος, ὥστε δὲν εἶχε βεβαίωτητα οὔτε περὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ ἐπάτει, οὔτε περὶ τῆς στέγης ὑπ' ἣν ἔστατο, ἀλλ' ἐκύτταζεν ἄνω και κάτω, με ὄμματα ὑπερμέτρως ἀνοικτά, και εἶχε τὴν ἴνα προεξέχουσαν και ὀρθίαν ἐν εἶδει θαυμαστικοῦ. Ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἐνόησε τις ἅμα βλέπων τὸ ζεῦγος αὐτοῦ ὅτι ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἡ ἔχουσα ὠραίαν μορφήν και νοήμονα, περιεφρονεῖ ἐκ βάθους τῆς καρδιάς τὸν ἄνδρα αὐτοῦ, ἂν ἦτο σύζυγός της.

Ἡ νέα γυνὴ ἔρριψε στιγμιαίον βλέμμα πρὸς τὸν Ἀββᾶν Ἀμμοῦν, και τὸ μετέφερεν εὐθὺς ἀπ' αὐτοῦ, ἄλλα τὸσον ἀ-

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ὁ γενναῖος Εὐρώτας τοῦ Αἰῶνος, ὁ διὰ προηγουμένου του ἀρθρου ἐκφράσας τὴν ἐκπληξίν του πῶς καθ' ἑκάστην δὲν συμβαίνουν τριάκοντα τὸ ὀλιγώτερον μονομαχίαι βουλευτῶν, ἐδημοσίευσεν και ἄλλο ἄρθρον εἰς τὸ φύλλον τοῦ Σαββάτου, ἐξ οὗ μᾶς ἐκτύπησεν ἡ ἐξῆς φράσις: «διότι ἡ βουλή αὐτῆ ὑπερέβη πᾶν μέτρον διακραιθεῖσα εἰς δύο ἀλληλοσφαιόμενα στρατόπεδα».

Καὶ ἔπειτα ὁ αὐτὸς ἀρθρογράφος νὰ ἀπαιτῆ και νὰ μονομαχῶσι τὰ στρατόπεδα αὐτὰ!

Μονομαχία σφαγιαζέμενων!

Ἐπειδὴ τὸ ἔφερον ὁ λόγος, ἰδοὺ και ἡ περὶ μονομαχίας κρίσις μας:

Εἰς τὰ ἑννέα δέκατα τῶν μονομαχιῶν ὁ ἕτερος τῶν ἀντιπάλων εἶναι εἰδημονέστερος τοῦ ἄλλου εἰς τὸ ξίφος, τὴν σπάθην ἢ τὴν σκοποβολήν.

Λοιπὸν ὁ εἰς γίνεται δολοφόνος, ὁ δὲ ἄλλος αὐτόχειρ. Ὁ εἰς ἄναδρος, ὁ ἄλλος δὲ βλάξ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τόσαι λάσπαι κατεκάλυψαν τὰς κλεινάς Ἀθήνας γθὲς και προχθὲς, ὥστε ἰδῶν κατὰ τὴν ὁδὸν Φαλήρου ἀγέλην χοίρων. — Χαίρετε, εἶπον, ἄνδρες Ἀθηναῖοι!!

- Διατί και εἰς τὴν Βουλὴν δὲν ἐνσκήπτει ἡ εὐλογία;
- Διότι ἐν αὐτῇ ὅλοι εἶναι ἐμβουλισμένοι.

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων ἐὰν δὲν εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ λάσπης θὰ ἦνε γεμάτη ἀπὸ σκόνης, ἐμοιάζει κατὰ τοῦτο γυναῖκα, ἡ ὁποία ὅταν λησμονήσῃ νὰ ψιμμυθουθῇ, θὰ ποτταρισθῇ ἀναποδράστως.

Ἡ παραγωγή τῶσων ἐπιστημόνων ἐν Ἑλλάδι, καταδεικνύει ἐξ ἀντιθέτου τὸ ἀπλετον ἐπ' αὐτῆς σκότος, ὅταν θὰ ἐκλείψουσιν ἐντελῶς οἱ ἐπιστήμονες, τότε θὰ φωτισθῶμεν ὅλοι.

Ἐξ ὅλων τῶν ἰδιοτήτων τὰς ὁποίας ἀποδίδουσιν εἰς τὴν καρδίαν, μία εἶναι ἀληθής: ὅτι χρησιμεύει ὡς ἀρίστη τροφή τῶν κοτσιφῶν.

Ἐὰν ἐξῆς σήμερον ὁ Διογένης, θὰ ἐζήτει με τὸν ἀνημέμον αὐτοῦ φανὸν ἕνα...μὴ εὐλογιώντα.

Αἱ τερναὶ ἡμέραι τοῦ τέλους τοῦ χρόνου τὰς ὁποίας ἀναμένομεν μετὰ γλυκείας θυμηδίας, ἐνῶ μᾶς ἀφαιροῦσι πάντοτε ἀπὸ ὀλίγην ζωὴν, μοὶ ἐνθυμίζουσι τὴν γαλήν ἧτις λείχουσα ἠδέως τὴν ἄμραν, ἔφαγε τὴν ἰδίαν τῆς γλώσσαν.

Ὁ ἄνθρωπος γεννώμενος φέρεται ἐν ἑαυτῷ μυρίου πόθους· ἡ πλήρωσις ἐκάστου πόθου του πληροὶ και μίαν του εὐδαιμονίαν. Ὁ θεός, ὅστις οὐδένα πόθον ἔχει, εἶναι τὸ δυστυχέστερον τῶν κτισμάτων του.

Δὲν ἠξεύρω διατί ὅταν βλέπω ἀγέλην γάλων (ἰνδιάνων) ψιθυρίζω τὴν μασσαλιώτιδα, και ὅταν βλέπω ναύτας Γάλλους σφυρίζω, διὰ νὰ μοῦ κάμουν γούλ, γούλ, γούλ!

Μιάγκας

στιγμὴν τὴν φιλοξενίαν τῆς στέγης σας. Παρακαλῶ ταπεινῶς νὰ με συγχωρήσῃτε.

— Εἰσθε συγχωρημένη, κυρία, εἶπεν ἡ μοιχαλί, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σᾶς περιποιηθῶ, ὅσον ἐπιθυμῶ εἰς τὴν πενιχρὰν καλύβην μου. Καθίσατε, και ὁ ἀδελφός Νεεμίας ἄς σᾶς προσφέρῃ νερόν, και ἀναπαυθῆτε.

Ὁ ἀδελφός Νεεμίας εἶχεν ἠδὲ προσφέρειν ὕδωρ εἰς τοὺς ξένους, ἐνῶ ἡ Ἀγάπη ἔλεγε ταῦτα. Ὁ δὲ ἀββᾶς Ἀμμοῦν εἶχε γέινει ἄφαντος.

Ἡ ξένη ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ σκαμνίου, ὁ δὲ συνοδεύων αὐτὴν ἄνθρ ἐπὶ λίθου, και ἐπανελήθη ἡ συνδιάλεξις.

— Ὁ ἄνθρ οὗτος εἶναι σύζυγός μου κυρία, εἶπεν ἡ ξένη. Ὀνομάζομαι Καικιλία Βιαμίνη και εἶμαι ἐκ Βενετίας.

— Δὲν σᾶς ἠρώτησα, κυρία, εἰσθε ξένη, πάντοτε σεβαστὴ δι' ἐμέ, εἶτε μετὰ τοῦ ὀνόματός σας, εἶτε ἀνώνυμος.

— Δὲν με ἠρωτήσατε ἐξ εὐγενείας, ὥσειλον νὰ σᾶς τὸ εἶπω ἐκ προθυμίας. Ὁ σύζυγός μου περιέρχεται τὰς νήσους ὡς ὑπάλληλος τῆς Βενετίας, κυρία. Ἐχομεν σχεδὸν ἐπισκεφθῆ δις και τρίς ὅλας τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου. Ἐγὼ ἰδεῖ πολλὸν κόσμον.

- Καλῶς, κυρία.
- Μοὶ ἀρέσκουν πολὺ τὰ ταξείδια· εἶναι ὁ καλλίτερος βίος, ὃν δύναται τις νὰ ζήσει, φρονῶ, ἐπὶ τῆς γῆς.

(ἰκολοθεῖ)

Μποέμ.

καριαίως, ὥστε ὡς ἐγγίστα ἐξέφραξε αὐτοῦ τὴν ἐξῆς ἔννοιαν.

α Ἄ, εἶναι καλόγηρος, τί με μέλει;» Τὸ βλέμμα της δὲ ἔπεσε βαθύ, ἐρευνητικὸν και διαμπερὲς ἐπὶ τῆς μοναχῆς τῆς κληνῆρους. Τὴν ἐκύτταξεν ὡς νὰ ἐπεθύμει οὐχὶ μόνον νὰ φωτογραφῆσῃ τὴν εἰκόνα της, ἀλλὰ νὰ καταμετρήσῃ τὴν συνειδησίαν της και νὰ ἀναγνώσῃ τὸν βίον της γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ ὄχρου ἐκείνου μετώπου.

Ἡ Ἀγάπη ἐταράχθη και ἠπόρησεν ἐκ τοῦ ἀρπακτικοῦ ἐκείνου βλέμματος, δὲν ἐνεθυμείτο δὲ ἂν εἶχεν ἰδεῖ ποτε τὴν γυναῖκα ταύτην.

— Τί με θέλει, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν· διατί με κυττάζει οὕτω; ποία εἶναι;

— Νὰ εἶναι αὐτή; ἔλεγε πάλιν ἡ ἑτέρα γυνή· εἶναι ὠραία και ἔχει ὑποφέρει πολλά. Τὸ βλέμμα της διηγείται μυστήρια. Πᾶθῃ κρύπτει ἐντὸς της. Εἶναι αὐτὴ! μοὶ φαίνεται ὅτι βλέπω τὰ ἴχνη τῶν φιλημάτων τοῦ κόμητος ἐπὶ τῶν χειλέων της. Ἄ, εἰξεύρει νὰ ἐκλέγῃ ἐκείνος τὰ θύματά του.

Ἐν τούτοις ἡ ξένη ἐσχημάτισεν ἀπκλιῶς τὸ πρόσωπόν της, κατεβίβασεν αἰδημόνως τοὺς ὀφθαλμούς και ἀπέτεινε πρῶτη τὸν λόγον πρὸς τὴν μοναχὴν.

— Ζητῶ νὰ μᾶς συγχωρήσῃτε, κυρία, εἶπε, διὰ τὴν τόλμην μας. Εἴμεθα ὀδοιπόροι, ἐρχόμεθα μακρόθεν, ἀφήσαμεν δύο υποζύγια με τὴν ἀποσκευὴν μας ἐκεῖ κάτω, και ἐπειδὴ ἐδίψωμ και νερόν δὲν εὑρίσκα, ἐτόλμησα νὰ ζητήσω διὰ μίαν

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΙΑΣ

II Δεκεμβρίου.

Χθες τὸ ἀπόγευμα μᾶς ἐπεσκεψθῆ ὁ διάδοχος τῆς Δανίας ἐπὶ τῆς «Ἀμφιτρίτης». Τὸ εἰς τὸν λιμένα μας ναυλογοῦν θωρηκτὸν τῆς Ἀγγλίας «Ἀκαμπτος» τὸν ἐχαιρέτησε διὰ τῶν νενομισμένων βολῶν, ὁ δὴμαρχος παρέταξε τοὺς ὀδοκαθαριστὰς εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ τοὺς ἐπέβαλε ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου ὅπως καθαρῶσιν παστρικά παστρικά, ὁ λιμενάρχης ἔτρεχε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν νομάρχην, ὁ ἱμπερσάριος τοῦ θεάτρου νὰ συνάξῃ τοὺς ἠθοποιούς του ὅπως δώσῃ παράστασιν πρὸς τιμὴν τοῦ Διαδόχου ὅστις μᾶς ἐτίμησε! διὰ τῆς ἐπισκέψεώς του, καθ' ὅτι συνέπεσεν οἱ ἠθοποιοὶ νὰ ἔχουν Riposo.

Ἐπεσκεψθῆ τὴν πλατείαν μας, τοῦ «Ἀρεως» τῶν «Υψηλῶν Ἀλωνίων» τοῦ «Βενιζέλου Ρούφου» τρία ὄνοματα—διεκδικοῦν τὴν πλατείαν—καὶ ἄς τὴν ἀποκαλέσωμεν τρισώνυμον, πλατείαν τῆς «Ἀμαλίας», τῆς «Ὀμονοίας», τῆς «Ὀλγας». Ἡ θεατρικὴ παράστασις ἡ μέλλουσα νὰ δοθῇ πρὸν τιμὴν τοῦ Διαδόχου ἀνεβλήθη διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ Ζορμπᾶς νομάρχης μας Μεσολογγίτης καὶ ἄγαν μεταρῆζι ἐδέησε νὰ ζητήσῃ τηλεγραφικᾶς ὁδηγίας παρὰ τοῦ πατρωνός του, ἂν ἔπρεπεν ἡ ὀρχήστρα τοῦ θεάτρου νὰ παιανίσῃ πρῶτα τὸν ἑλληνικὸν ὕμνον πρὸς τιμὴν τοῦ Ζορμπᾶ, ἢ τὸν τῆς Δανίας ὃν ὁ διδάσκαλος δὲν ἐπρόφθασε νὰ συνθέσῃ. Ζητήσας δὲ πληροφορίας παρὰ τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Δανίας, καὶ ἀπουσιάζοντος εἰς Ζάκυνθον, ἀπεφάσισαν νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τὸν Διάδοχον τὴν prima donna ὡς πάσχουσαν ἐκ... συνάχης. Ὁ ἐπίσημος ξένος μας κατεμαγεύθη ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἂν τὸ φέρῃ ἡ τύχη καὶ γίνῃ ποτὲ βασιλεὺς μας νὰ στήσῃ τὸν θρόνον του ἐν Πάτριας.

Λυπηρὸν ἐπιπεσόντιον ἔλαβεν χώραν, ὁ Δημοτικὸς Σύμβουλος κ. Βαριόπουλος μεταβάς ἐπίσημως εἰς τὴν Ἀμφιτρίτην ὅπως ἐπισκεψθῆ τὸν ἐπίσημον ξένον, καὶ τῷ προσφέρει ὀλίγην σταφίδα, ἐπιγιάστικα ἢ βελάδα του στὴ σκάλα τῆς Ἀμφιτρίτης, καὶ ἀκλουθῶς εἰς τὸν τροχόν· ἂν λάβῃτε τὸν κόπον καὶ καταβῆτε εἰς Πειραιᾶ πηγαίνετε εἰς τὴν Ἀμφιτρίτην νὰ ζητήσῃτε τὸ μέρος τῆς βελάδας τὸ ταξιδεῦσαν, διότι ὁ κ. Βαριόπουλος πρόκειται νὰ μᾶς ριζιλεύσῃ τοὺς Πατρινοὺς, ζητῶ παρὰ τοῦ Δανικοῦ Προξενείου τὴν ἀποζημίωσιν τῆς βελάδος του.

Πρόκειται ἐν περιπτώσει μὴ ἀνευρέσεως αὐτῆς νὰ γίνῃ ἔρανος πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς βελάδος· ἠκούσαμεν ὅτι ὁ κ. Βαριόπουλος ἐθαύμασε τὴν τέχνην τῶν ὑποδημάτων τοῦ Διαδόχου.

Τὸ τελευταῖον ὀρεχτικὸ εἶνε ὅτι αὐριον ἔχομεν τὴν Favorita πρὸς σκάσιν τῶν Ἀθηναίων ποῦ ἔχετε τὸν Δεκαττᾶν σας, τοὺς Βενιζουγκιζούγκ σας καὶ τὸν Ν. Κόσμον σας καὶ τὴν μπουραϊάν τοῦ Δημαρχείου καὶ εὐφλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τᾶς ἀκιδείας τῶν ἀρχῶν σας καὶ τὸν Δελχιγιάννην... ὑποψήφιον πρωθυπουργόν.

Τραμπουκάκι.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ἡ μάλλον παραμελουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου καλλιέργεια εἶναι ἡ τῆς γυναίκος. Ἐν αὐτῇ ζητητέον τὴν ἀληθῆ αἰτίαν

τῆς βραδείας προόδου τῶν κοινωνιῶν. Μήπως ἄρα γε οἱ ἄνδρες ἐφοβήθησαν νὰ μὴ κριθῶσιν αὐστηρῶς ὑπὸ τῶν διορατικῶν τούτων πνευμάτων, καὶ δι' αὐτὸ περιώρισαν τὴν γυναῖκα ἐντὸς τῶν ὁρίων ἀτελοῦς ἀνατροφῆς καὶ ἀνεχαίτισαν οὕτω τὴν ἐλαστικότητα τῆς διανοίας καὶ τῆς κρίσεως αὐτῆς;

Ὁ ρθειρὸν τὸ σῶμα, ρθειρεῖ τὴν ψυχὴν. Ἀμφότερα συμβαδίζουσι... μέχρι τοῦ τάφου τοῦλάχιστον.

Τὸ πνεῦμα τῆς κατακρίσεως καὶ τῆς καταλαλιᾶς εἶναι τόσον φυσικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὥστε ἢ πολὺ καλῶς ἢ πολὺ μωρὸς πρέπει νὰ ἴηται τις ὅπως ἀνθέξῃ εἰς τὰ γαργαλιστικὰ θέληγτρα αὐτοῦ.

Ἡ ἡδυτέρα βεβαιότης τοῦ ἔρωτος εἶναι τὸ νὰ συναισθάνεται τις ἑαυτὴν χρήσιμον εἰς τὸν βίον τοῦ ἐρωμένου.

Αἱ τρεῖς γλυκύτεραι συγκινήσεις τῆς ζωῆς εἶναι τὸ πρῶτον φίλημα τῆς ἀγαπωμένης γυναίκος· τὸ πρῶτον κλαυθμηδισμὰ τοῦ πρώτου τέκνου· τὸ πρῶτον χρῆμα τὸ ὁποῖον ἐκέρδισέ τις διὰ τῆς ἐργασίας του. Αὐτὰ εἶναι τὰ τρία τιμαλφέστερα τοῦ ἀνθρώπου.

Μοὶ φαίνεται ὅτι ἂν ἦμιν πλούσιος, ἀγέρωχος καὶ ὑπεροπτικός, ἡ μόνη θεὰ τῶν ὑπηρετῶν μου, οἵτινες θὰ ἦσαν φυσικὰ πλέον ὑπερήφανοι καὶ ὑπεροπτικώτεροι ἐμοῦ, θὰ ἔρκει νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γείνω πάλιν πτωχὸς καὶ νὰ ὑπηρετῶ τὸν ἑαυτόν μου.

Τὸ ὠραιότερον ταξείδιον εἶναι πάλιν ὅταν ταξιδεύει ὁ νοῦς.

Ὅταν ὁ μέγας ἀνὴρ κλαίῃ, συνταράσσεται ἡ ἀνθρωπότης.

Ἐπάρχει βᾶθος ζοφερώτερον παρὰ τὰ σκότη τῆς νυκτός· εἶναι ἡ νύξ τῆς καρδίας.

Λάβε μίαν δράκα μεγάλων ἀνδρῶν καὶ ἰδοὺ ἔχεις ἓνα μέγαν αἰῶνα.

Ὁ ὠραιότερος ὑγιής εἶναι ὁ καθημερινός. Ἡ μάλλον ἀξιολάτρευτος γυνὴ εἶναι ἡ πάντοτε παρούσα. Ὁ καλλίτερος ἰατρὸς εἶναι ὁ μηδέποτε παρών.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἀστειευόμενος πρὸς φίλον του:

— Ξέρεις, ἄφησα τὰ κορίτσια, τώρα τᾶχω μὲ πανδρευμέναις.

— Μπᾶ! ἔχεις κομμὴν στὸ μάτι;

— Βέβαια (καὶ μυστικᾶ, μυστικᾶ εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ φίλου του). Τῆ γυναῖκα μου!!

Ἡ οἰκοδέσποινα ἀσελέστατα μὲ τὴν ἀρχαϊκὴν τῆς ἀπλότητα, δέχεται ὅλο τὸν κόσμον μὲ τὸ μισοφῆμι καὶ μὲ καμιζόλα. Πρὸς τὸν νεωτεριστὴν υἱὸν τῆς παραπονούμενον λέγει:

— Καὶ ὅμως ἐγὼ σὲ ἐγάζω ἀσπροφρόσπητο!

— Τὸ ξέρω παρουσιάζεσαι ὅλο μὲ τὰ νυχτικὰ σου!